

Arrest

nr. 190 126 van 27 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 februari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 mei 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juni 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 21 juni 2017.

1.3. Op 28 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Vietnam, waar u tot uw komst naar België woonde. Uw moeder verdween toen u tien jaar oud was, en u woonde tot uw 15de in Ha Tihn bij uw vader zonder ooit school te lopen. U hebt daarna een tijdje in Quang Binh gewoond. U was steeds een visser.

Bij het overlijden van uw vader in 2015 keerde u terug naar Ha Tihn, waar u evenwel slaags raakte met de politie omdat ze de hut van uw vader wouden afbreken voor een bouwproject. U bleef nog in Ha Tihn tot mei 2016, wanneer u deelnam aan betogingen tegen de Formosa-fabriek. Deze werd door de politie onderdrukt, en u week uit naar Hanoi op zoek naar werk. U kon evenwel geen vast betaald werk vinden en had niemand om op terug te vallen, waardoor u besloot om naar Lang Son te gaan, de geboorteplaats van uw moeder. U kon haar evenwel niet terugvinden, en werd in de loop van uw zoektocht aangesproken door een paar Chinezen die aanboden om u aan werk in China te helpen. U ging daarop naar China, waar u een maand lang in een keukenwarenfabriek werkte. U moest daar evenwel mee ophouden omdat men vreesde dat de politie de illegale tewerkstelling op het oog was. Vervolgens werd u naar een plaats in het bos gebracht waar men u vroeg om achterin een vrachtwagen plaats te nemen. Toen u weigerde werd u geslagen en toch in de vrachtwagen gedwongen. Na een reis van anderhalve maand kwam u aan in Frankrijk, waar u vastgehouden werd in een houten huis met andere Vietnamezen. Men dwong u om een papier te ondertekenen en liet u weten dat men verwachtte dat u voor hen zou werken om de kostprijs van de reis terug te betalen.

Op weg naar de werkplaats werd u evenwel onderschept door de Belgische politie en opgepakt op 15 februari 2017. Na een mislukte repatriëringspoging wegens verzet op 24 april 2017 vroeg u op 18 mei 2017 asiel aan in België. U vreest bij een terugkeer naar Vietnam zowel het doelwit te worden van de overheid als de mensensmokkelaars. Ter staving van uw relaas legt u kopieën van een aantal foto's voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging in heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, om onderstaande redenen.

Ten eerste moet er op gewezen worden dat uw algemene geloofwaardigheid al op kritieke wijze ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit. Hierover dient primo opgemerkt te worden dat u geen enkel stuk (geen identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit of afkomst kunnen staven. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS, dd. 6 juni 2017, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten, maar u hebt hier blijkbaar geen gevolg aan gegeven. Hoewel de consulaire diensten van de Vietnamese overheid in België u een laissez-passer hebben overhandigd houdende bepaalde identiteitsgegevens, beweert u hiervan dat deze door hen werden ingevuld “zonder dat ze [wisten] wie [u] bent of waar [u] geboren” was (CGVS p. 3). Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen.

Er dient secundo evenwel te worden vastgesteld dat op basis van uw vingerafdrukken een visumaanvraag aan het licht kwam, gedaan aan de Franse ambassade te Hanoi in 2016 door ene heer V.(...) D.(...) Y, geboren op 18 mei 1989 (zie opzoeking Evibel dd. 22 mei 2017; nota IBZ-ADV dd. 23 juni 2017). Aangezien het gaat om iemand met dezelfde vingerafdrukken, gelaatskenmerken en zelfs verjaardag, kan onomwonden gesteld worden dat u deze visumaanvraag hebt gedaan, uw ontkenning ten spijt (synthesedocument van een telefonische oproep dd. 20 februari 2017). Hierdoor hebt u ofwel de Belgische asielinstanties voorgelogen over uw identiteit, en geboortedatum; of u hebt tijdens het gehoor voor het CGVS verzwegen en/of op leugenachtige wijze ontkend dat u ooit een paspoort had onder een andere naam en daar een visumaanvraag mee heeft gedaan in 2016 (verklaring DVZ dd. 6 juni 2017, afdeling 23 tot 25; CGVS p. 2). Wat er ook van zij, dit komt in ieder geval neer op een grove schending van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en waarop u in het begin van het gehoor voor het CGVS gewezen werd (CGVS p. 2), en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw andere verklaringen in het algemeen al danig.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag laattijdig indiende, wat doet twifelen aan de oprechtheid van de door u voorgehouden vrees voor de overheid of de

mensensmokkelaars. U kwam naar eigen zeggen aan in België op 14 of 15 februari 2017 (CGVS p. 9), maar vroeg pas asiel aan op 18 mei 2017 (CGVS p. 9). Er moet dus worden vastgesteld dat u reeds bijna drie maanden in België verbleef voor u een asielaanvraag indiende, dit nadat u zich reeds verzet had tegen een eerste poging tot repatriëring. Dergelijke houding kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielpcedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u pas een asielaanvraag zou indienen nadat u in België werd opgepakt en men u reeds een eerste keer had trachten te repatriëren, doet vermoeden dat asiel voor u nooit een prioriteit is gebleken. **Het lijkt er dan ook sterk op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.**

Ten derde lijken uw gedragingen voorafgaand aan uw vertrek uit Vietnam en bepaalde van uw verklaringen voor het CGVS aan te geven dat er geen sprake is van enige subjectieve vrees in uwer hoofde voor (vervolging door) de Vietnamese overheid. U verwijst namelijk naar twee incidenten. Enerzijds zou u in 2015 verdreven zijn uit de woning van uw toen overleden vader omdat u geen eigendomstitel had en de overheid op die plaats de Formosa-fabriek wou bouwen (CGVS p. 4, 5). Nochtans was men reeds in 2012 al begonnen met het bouwen van de fabriek zelf, en was de bouw in 2013 al in volle gang (zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat het vreemd lijkt dat men u in 2015 nog zou moeten verdrijven in het kader van de bouw; het ontruimen en voorbereiden van de ondergrond is normaal gezien de allereerste stap in het fysieke bouwproces. In ieder geval deed dit incident, zelfs als het voor waar genomen wordt, in uwer hoofde geen vrees voor vervolging ontstaan die uw vlucht uit het land noodzaakte, want u bleef nog zeker een jaar in Vietnam wonen (CGVS p. 4, 9).

U verwees tevens naar uw deelname aan een betoging in het kader van de milieuramp veroorzaakt door de Formosa-fabriek, waarbij u met stenen naar de politie en de fabriek zou hebben gegooid (CGVS p. 4, 5, 6). U geeft evenwel aan dat u nooit gearresteerd bent geweest in het kader van deze betoging of achteraf andere problemen heeft ondervonden met de overheid, en dat u ook niet op zichtbare wijze uitkwam voor uw deelname aan of mening omtrent de affaire (CGVS p. 6, 7). U stelt dan wel dat u naar aanleiding van de politiereactie moest vluchten, maar u "vluchtte" naar Hanoi (CGVS p. 4, 5), hoofdstad en regeringscentrum van Vietnam – niet de meest uitgelezen plaats om u te onttrekken aan de overheid. Bovendien kaderde deze verhuis ook niet in een langetermijnplan om het land te ontvluchten, want u geeft aan dat u in Hanoi eigenlijk werk ging zoeken (CGVS p. 3, 4, 8). Pas toen u geen afdoende betaald werk vond, bent u naar Lũng Sơn gegaan in een poging uw lang verdwenen moeder te zoeken, waarna u toevallig op een Chinees koppel zou gestoten zijn die u werk aanboden in China (CGVS p. 4, 5, 9). **U verliet uw land dus om louter economische redenen.**

Ten vierde haalde u ook de algemene discriminatie in Vietnam jegens katholieken aan. Hierbij kan primo herhaald worden dat ook deze beweerde feiten klaarblijkelijk niet zo ernstig waren dat u bij aankomst in een veilig land zo snel mogelijk asiel aanvraagde.

Secundo volstaan dergelijke algemene verwijzingen niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Gevraagd onder welke discriminatie of vervolgingen u te lijden had gehad, verwijst u naar bepaalde processies die door de politie gehinderd en/of in het oog gehouden zouden worden, naar de voornoemde verdrijving uit uw ouderlijk huis, en naar de moeilijkheid om werk te vinden (in bepaalde sectoren) (CGVS p. 7). Later tijdens het gehoor indiceert u evenwel dat het hinderen van de genoemde optochten eigenlijk kaderde in protesten in verband met de milieuproblematiek, en dat uw andere problemen niet zozeer te maken hadden met uw katholieke geloof, als wel de algemene situatie omtrent de mensenrechten in Vietnam en uw economische positie: "indien ik geld heb, dan zou niemand me onderdrukken of slaan" (CGVS p. 12). Dit maakt een negatie uit van uw claim van discriminatie wegens uw Katholieke geloof.

Tertio blijkt uit toegevoegde informatie trouwens ook dat er in Vietnam vrijheid van religie geldt, de Vietnamese autoriteiten hier concreet aan werken en dat modale katholieken die de autoriteit van de staat niet aanvechten, niet vervolgd worden.

Ten vijfde slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u te vrezen zou hebben van de mensensmokkelaars bij een terugkeer naar Vietnam. U verklaart dat u vreest dat u vreest dat de mensensmokkelaars wraak op u zouden nemen omdat u geen geld hebt om hen te betalen (CGVS p. 11). Primo kan er op gewezen worden dat gezien uw visumaanvraag in 2016 en de verschillende andere elementen die wijzen op de ongeloofwaardigheid van uw relaas zoals supra aangehaald, er kan getwijfeld worden dat u werkelijk naar België bent gekomen op de wijze die u voorhoudt en dat u dus een dergelijke schuld aan de mensensmokkelaars zou hebben.

Secundo is er ook niets in uw relaas dat erop wijst dat de smokkelaars in de mogelijkheid zouden zijn om u bij een terugkeer naar Vietnam te deren. U kwam in contact met een Chinees koppel nabij de Chinese grens, waarna u in het circuit van de mensensmokkelaars terecht zou gekomen zijn en waarin u vastzat tot u in België opgepakt werd door de politie (CGVS p. 4, 5, 9, 10). Het lijkt er dus sterk op dat u te maken zou gehad hebben met een smokkelaarsnetwerk dat opereerde in China en Europa, waardoor u in Vietnam niets van hen te vrezen zou hebben, als u ten minste weg blijft van Lang Son.

Tertio, aangezien u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u te vrezen hebt van vervolging vanwege de Vietnamese overheid, dient u zich dan ook in de eerste plaats op hen te beroepen om u te beschermen tegen criminele elementen, eerder dan u meteen van internationale bescherming te proberen vergewissen. U bent er geenszins in geslaagd om aannemelijk te maken waarom dit voor u niet mogelijk zou zijn.

Ten slotte kan er ook nog op gewezen worden dat de door u geschetste periode van uw reisweg tussen Vietnam en België een aanzienlijke lacune vertoont, wat eens te meer doet twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen daaromtrent. U verklaarde dat u naar Hanoi trok eind mei 2016, en daar een maand tewerkgesteld was in de bouw. Vervolgens zou u een week in Lang Son hebben verbleven, om daarna een maand in een Chinese fabriek te werken. Daarna kwam u na een reis van anderhalve maand aan in Frankrijk (CGVS p. 5, 6, 8), wat u in Frankrijk plaatst midden september 2016. U werd in België echter pas opgepakt midden februari 2017 (CGVS p. 8), zo'n kleine 5 maanden later. Nergens doorheen uw relaas geeft u aan waarmee u deze tijd gevuld zou kunnen hebben, en het lijkt maar moeilijk te geloven dat de mensensmokkelaars die u zogezegd voor hen wouden laten werken (CGVS p. 11), uw arbeidskracht zodanig lang onbenut zouden laten. Ook dit tast dus de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Uit al deze elementen samen kan alleen maar besloten worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het principe van behoorlijk bestuur en artikel 3 van

het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst wijst verzoeker er, onder verwijzing naar diverse persartikels, op dat Vietnam een land is dat gebukt gaat onder corruptie en dit in alle sectoren en overheidsorganen. Hij acht het dan ook niet verwonderlijk dat de gegevens die de Vietnamese consulaire diensten over hem verstrekken incorrect zijn en meent dat met deze gegevens met de nodige voorzichtigheid dient te worden omgegaan. Daarnaast kan het hem ook niet kwalijk worden genomen dat de gegevens verstrekt door de Vietnamese consulaire diensten foutief zijn of dat hij over geen identiteitsdocumenten beschikt, aldus verzoeker, die te dezen aanvoert dat hij nooit identiteitsdocumenten heeft gekregen, hetgeen volgens hem ook niet verwonderlijk is gelet op het feit dat hij arm is en Vietnam zeer corrupt is. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat heel wat etnische Vietnamezen over geen enkele vorm van papieren beschikken en stelt dat het dus ook geen verbazing kan opwekken dat hij over geen identiteitsdocumenten beschikt. Ter staving van zijn betoog citeert hij uit RFA Khmer Service, *“Ethnic Vietnamese in Cambodia Left in Limbo Without Citizenship”*, RFA, 2014. Voorts blijft verzoeker ontkennen dat hij een visumaanvraag heeft ingediend bij de Franse ambassade te Hanoi onder de naam V.D.Y.. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem hiermee niet te hebben geconfronteerd tijdens het gehoor, ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal hiervan reeds sinds 20 februari 2017 op de hoogte was. Ook wijst verzoeker erop dat vingerafdrukken zeer eenvoudig te vervalsen zijn, ter staving waarvan hij citeert uit een aantal persartikels. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende *“Ten vierde wijst verzoeker erop dat verweerder met diens redenering dus impliceert dat hij zelf dus zich een valse identiteit heeft aangemeten waarbij hij zijn geboorteplaats wel zou veranderen, doch niet zijn geboortedatum.*

Het is duidelijk dat indien verzoeker een valse asielaanvraag zou hebben gedaan in Hanoi of in België dat hij zijn gegevens wel zou veranderen en met name dus ook zijn geboortedatum.

Ten vijfde en ten overvloede verwijst verzoeker naar het feit dat de informatie waarop verweerder zich beroept, elkaar ook tegenspreekt.

Verweerder stelt dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend bij de Franse ambassade te Hanoi en dit onder een valse naam (V.(...) D.(...) Y) met aanmelding van een valse geboorteplaats (Hanoi) maar dan wel met behoud van zijn geboortedatum (hetgeen op zich al vreemd zou zijn).

Gelet op de eerder aangehaalde wijd verspreide corruptie in Vietnam, hetgeen zonder twijfel geweten is door de medewerkers op ambassades, zullen deze de Vietnamese visa zonder twijfel duidelijk onderzoeken om de echtheid ervan na te gaan.

Er dient dan ook conform de redenering van verweerder te worden besloten dat er door Vietnam zelf een visa is uitgegeven in hoofde van de heer V.(...) D.(...) Y.

Deze persoon is volgens verweerder dus verzoeker.

Doch verweerder beroept zich ook op het gegeven dat de Vietnamese ambassade een laissez passe heeft gegeven in hoofde van verzoeker.

Doch uit de informatie die door deze ambassade wordt gegeven blijkt dat zij een persoon kennen met de naam van verzoeker en dezelfde geboortedatum doch een andere geboorteplaats dan degene die verzoeker aangeeft.

Dit zou dan ook impliceren dat er twee verschillende visa zijn afgegeven aan de persoon van verzoeker waarbij geen van beiden de correcte informatie omtrent verzoeker omvatten én verzoeker daarenboven voor huidige procedure een deel van deze gegevens nogmaals zou hebben aangepast.

Het is dan ook duidelijk dat deze informatie waarop verweerder zich beroept zichzelf tegenspreekt en er bezwaarlijk rekening mee kan worden gehouden.”

Vervolgens tracht hij zijn laattijdige asielaanvraag te vergoelijken, stellende dat hij niet op de hoogte was van de asielprocedure, noch waar en hoe hij een asielaanvraag moest indienen. Pas nadat hij hiervan via andere personen in de gesloten instelling te Merksplas op de hoogte werd gesteld, heeft hij zich vluchteling verklaard.

Daarnaast betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij Vietnam verlaten hebben om louter economische redenen. Hij merkt hierbij vooreerst op dat het normaal en wél geloofwaardig is dat hij pas in 2015 uit zijn woning werd verdreven terwijl men reeds in 2012 begonnen was met het bouwen van de fabriek. Hij benadrukt in dit verband dat het bij zulke bouwwerken gebruikelijk is dat dit in verschillende fasen gebeurt en stelt dat de bouw van het project inderdaad reeds was begonnen maar dat er op de plaats waar zijn hut stond nog geen constructie was begonnen. Evenmin acht verzoeker het vreemd dat hij na de door hem aangehaalde incidenten naar Hanoi vluchtte en hij niet land ontvluchtte.

Hij verduidelijkt dat hij geen scholing heeft gehad, geen familie heeft die zich over hem kon ontfemen, geen huis meer had en ook zeer arm is. Het was in die omstandigheden volgens verzoeker dan ook onmogelijk om het land reeds eerder te ontvluchten. Hij vluchtte daarom weg van de omgeving van de Formosa fabriek, waar de incidenten plaatsvonden, en ging naar Hanoi, een miljoenenstad waar hij hoopte makkelijker werk te vinden en waar het naar zijn mening ook niet eenvoudig zou zijn voor de autoriteiten om hem te vinden. Toen hij hier geen werk vond, ging hij radeloos op zoek naar zijn lang verdwenen moeder. Hij kwam vervolgens in contact met mensenhandelaars die hem werk beloofden in China. Dit was voor verzoeker een manier om eindelijk het land te kunnen verlaten en een mogelijkheid om te kunnen overleven. Verzoeker besluit *“Het feit dat verzoeker wou overleven en daarom ook werk ging zoeken in de hoop zo te overleven, kan dan ook niet aanzien worden als bewijs dat verzoeker enkel en alleen Vietnam zou verlaten hebben om economische redenen. Het is zo dat deze factor wel heeft meegespeeld, maar hieruit afleiden dat verzoeker geen enkele reden zou hebben om Vietnam te vrez en geen aanspraak meer zou kunnen maken op asiel, is een redenering die duidelijk te ver gaat.”*

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de algemene discriminatie tegenover katholieken in Vietnam. Hij betwist de stelling van het Commissariaat-generaal als zou er in Vietnam vrijheid van religie gelden en citeert in dit verband uit het artikel *“Catholic Vietnam: Growing despite Communist Oppression”* van Catholic World Report, uit het artikel *“A ranking of the top 50 countries where Christians face the most severe persecutions for their faith”* van Open Doors Watchlist en uit het artikel *“Hanoi bible students arrested”*. Verzoeker besluit uit deze informatie dat het duidelijk is dat Vietnam strikt optreedt tegen katholieken en hen discrimineert en dat katholieken in Vietnam aldus wel degelijk vervolgd worden. Het feit dat de incidenten die hij aankaart ook toevallig kaderden in het protest tegen de Formosa fabriek kan dan ook niet gebruikt worden om te stellen dat er geen discriminatie tegen katholieken zou zijn, aldus verzoeker, die te dezen nog citeert uit RFA Vietnamese Service, *“Catholic Villagers in Vietnam. Protest Lack of Compensation For Formosa Disaster”*, RFA, 2017. Ook citeert hij nog uit Van de Klunder, M., *Is vrijhandel met Vietnam belangrijker dan de mensenrechten?*, uit De Kamer, Schriftelijke vraag en antwoord nr. 0170, uit het artikel *“Waarom stierven de vissers? Door dit soort vragen moet deze Vietnamese moeder 10 jaar de gevangenis in”* van De Morgen en uit Gezamenlijke ontwerp-resolutie 8.6.2016 van het Europees Parlement en aanvoert dat uit voormelde informatie overduidelijk blijkt dat de mensenrechten in Vietnam niet worden gerespecteerd.

Daarnaast betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal als zou hij in Vietnam geen vervolging hoeven te vrezen van de mensenhandelaars en hij zich desgevallend kan beroepen op bescherming vanwege de Vietnamese overheid. Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal geen enkel argument aanhaalt om te besluiten dat de mensenhandelaars zich zouden beperken tot China en de Europese Unie. Hij wijst er voorts op dat leden van de organisatie ook vloeiend Vietnamees spraken, wat er volgens verzoeker op wijst dat zij vaker met Vietnamese slachtoffers werken. Bovendien gaven zij ook aan dat zij hem zouden kunnen vinden en doden mocht hij naar Vietnam vluchten. Hieruit dient volgens verzoeker aldus te worden geconcludeerd dat het netwerk van mensenhandelaars duidelijk ook in Vietnam opereert of daar minstens contacten heeft. Wat betreft het argument dat hij beroep dient te doen op de Vietnamese politie om hem te beschermen, wijst verzoeker opnieuw naar het feit dat Vietnam zeer corrupt is, dat hij als katholiek onderdrukt en gediscrimineerd wordt en dat hij reeds meerdere malen door de politie is mishandeld. Het is dan ook duidelijk dat de Vietnamese overheid hem niet zou helpen indien hij in Vietnam zou verblijven, aldus nog verzoeker.

Waar hem in de bestreden beslissing nog wordt verweten dat de door hem geschetste periode van zijn reisweg tussen Vietnam en België een aanzienlijke lacune vertoont, laat verzoeker gelden dat hem op geen enkel moment werd gevraagd wat hij die vijf maanden gedaan zou hebben en dat de wijze waarop de mensenhandelaars in kwestie werkten hem moeilijk kan worden tegengeworpen.

Tot slot merkt verzoeker op dat uit zijn asielaanvraag duidelijk naar voor komt dat hij het slachtoffer is geworden van mensenhandel. Hij stelt dat hieromtrent een klacht is neergelegd bij het parket en hekelt dat hij hierover echter geen verdere informatie heeft gekregen en dit ondanks het feit dat hij tijdens zijn verhoor nuttige informatie heeft gegeven zoals hoe de organisatie werkt, enz. Hoewel er initiatieven bestaan omtrent de bescherming van slachtoffers van mensenhandel en hier ook op wetgevend vlak aandacht naar uitgaat, gaat het Commissariaat-generaal hier niet op in en lijkt zij eerder gericht op zijn uitwijzing dan het oprollen van het netwerk van mensenhandelaars, aldus verzoeker, die nog benadrukt dat artikel 61/2 van de vreemdelingenwet expliciet bepaalt dat aan slachtoffers van mensenhandel informatie moet worden gegeven dat zij een verblijfstitel kunnen verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten en dat zij steeds in contact dienen te worden gebracht met een gespecialiseerd

centrum. Verzoeker heeft niettemin naar eigen zeggen nooit zulke informatie mogen ontvangen en is nooit in contact gebracht met een gespecialiseerd centrum in deze materie. Hij heeft hierdoor dus nooit de kans gehad om in te gaan op het aanbod vermeld in artikel 61/2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst daarnaast naar het Koninklijk Besluit van 30 maart 2017 tot wijziging van artikel 110bis en tot vervanging van de bijlage 15 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin wordt bepaald dat het slachtoffer van mensenhandel in plaats van een bevel om het grondgebied te verlaten een bijlage 15 ontvangt, waarvan de geldigheidsduur 45 dagen bedraagt. Verzoeker heeft dit nooit mogen ontvangen, noch enige informatie omtrent de gespecialiseerde centra.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus –, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het “*motivatiebeginsel*”, voert verzoeker aan dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt ingegaan op de vraag naar subsidiaire bescherming. Nochtans heeft hij duidelijk aangegeven hoe de situatie in Vietnam is, dat Vietnam de mensenrechten schendt en dat met name katholieken er zwaar gediscrimineerd worden. Verzoeker meent dan ook dat hij zal worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling indien hij zou worden teruggezonden naar Vietnam. Naast het feit dat verzoeker katholiek is en hij hierdoor risico loopt in Vietnam, heeft hij reeds duidelijk laten merken dat hij het niet eens is met het regime in Vietnam. Getuige hiervan zijn de verschillende demonstraties waaraan hij heeft deelgenomen en die hebben geleid tot excessief geweld ten aanzien van zijn persoon. Gelet op het feit dat de Vietnamese regering zijn huis heeft vernietigd, hij meermaals aan demonstraties heeft deelgenomen waarbij hij in aanvaring kwam met de politie, alsook het gegeven dat de Vietnamese ambassade op de hoogte is van zijn aanwezigheid in België, is het duidelijk dat de Vietnamese overheid op de hoogte is van zijn identiteit, aldus nog verzoeker, die besluit dat hij bijgevolg wel degelijk aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. In zoverre verzoeker behalve het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het eerste middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn identiteit en op basis van zijn vingerafdrukken een visumaanvraag aan het licht kwam, gedaan aan de Franse ambassade te Hanoi in 2016 zodat dient te worden geconcludeerd dat hij ofwel de Belgische asielinstanties heeft voorgelogen over zijn identiteit en geboortedatum, ofwel dat hij heeft verzwegen en/of op leugenachtige wijze heeft ontkend dat hij ooit een paspoort had onder een andere naam en daar een visumaanvraag mee heeft gedaan in 2016, (ii) hij pas laattijdig een asielaanvraag indiende, wat doet twifelen aan de oprechtheid van de door hem voorgehouden vrees voor de overheid of de mensensmokkelaars, (iii) zijn gedragingen voorafgaand aan zijn vertrek uit Vietnam lijken aan te geven dat er in zijn hoofde geen sprake is van enige subjectieve vrees voor (vervolging door) de Vietnamese overheid en dat hij zijn land verliet om louter economische redenen, zoals wordt toegelicht, (iv) de door hem aangehaalde discriminatie jegens katholieken in Vietnam klaarblijkelijk niet zo ernstig was dat hij bij aankomst in een veilig land zo snel mogelijk asiel aanvraag en zijn verklaringen dat het hinderen door de politie van bepaalde processies eigenlijk kaderde in protesten in verband met de milieuproblematiek en dat zijn andere problemen niet zozeer te maken hadden met zijn katholieke geloof, als wel de algemene situatie omtrent de mensenrechten in Vietnam en zijn economische positie: “*indien ik geld heb, dan zou niemand me onderdrukken of slaan*” een negatie uitmaken van zijn claim gediscrimineerd te worden wegens zijn katholieke geloof, (v) hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij te vrezen zou hebben van de mensensmokkelaars bij een terugkeer naar Vietnam, zoals omstandig wordt uiteengezet, (vi) de door hem geschetste periode van zijn reisweg tussen Vietnam en België een aanzienlijke lacune vertoont, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder aantast en (vii) hij geen elementen aanbracht waaruit zou moeten blijken

dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 juni 2017 (CG nr. 1713854), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.7.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet in het bezit is van enig begin van bewijs dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst aantoonbaar is. Verzoeker geeft in het verzoekschrift evenmin een aannemelijke verklaring waarom hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten. Uit het loutere feit dat corruptie (verduistering, afpersing, omkoppingen, smeergeld en fraude) welig tiert binnen de Vietnamese overheid, de politie en het bedrijfsleven, kan immers bezwaarlijk worden afgeleid dat de Vietnamese autoriteiten geen identiteitsdocumenten zouden afleveren aan hun onderdanen. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan bovendien blijken dat burgers smeergeld zouden moeten betalen teneinde identiteitsdocumenten te bekomen, zoals verzoeker lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het is de Raad daarnaast niet duidelijk op welke wijze verzoeker zijn gebrek aan identiteitsdocumenten meent te kunnen verklaren met een citaat uit RFA Khmer Service, "*Ethnic Vietnamese in Cambodia Left in Limbo Without Citizenship*", RFA, 2014. De informatie in kwestie betreft immers de situatie van etnische Vietnamezen in Cambodia en is derhalve niet op verzoeker van toepassing. Het betoog in het verzoekschrift waarmee verzoeker poogt te verklaren waarom hij nooit identiteitsdocumenten zou hebben gehad, valt overigens geenszins te rijmen met zijn aanvankelijke verklaringen zoals hij deze ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd en waaruit blijkt dat hij wel degelijk over een Vietnamese identiteitskaart beschikte maar dat hij deze onderweg is verloren (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst ingevuld door Directie Controle Binnenland Sectie Identificatie en Verwijdering dd. 20 februari 2017, vraag 2). Tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juni 2017 en het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde verzoeker dan weer nooit identiteitsdocumenten te hebben gehad (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, vraag 25 en stuk 5, p. 2). Het hoeft geen betoog dat dergelijke manifest afwijkende verklaringen verzoekers algehele geloofwaardigheid allerminst ten goede komen.

In het verzoekschrift volhardt verzoeker ook in zijn bewering dat de gegevens verstrekt door de Vietnamese ambassade foutief zijn en hij tracht dit te verklaren door er opnieuw op te wijzen dat corruptie in Vietnam wijdverbreid is. De Raad wijst er te dezen op dat corruptie per definitie een politiek, sociaal of economisch verschijnsel is waarbij iemand in een machtspositie deze misbruikt teneinde zichzelf of anderen ongeoorloofde gunsten te verlenen, in het laatste geval vaak in ruil voor wederdiensten of als vriendendienst. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk welk voordeel de Vietnamese ambassade, die in het kader van een geplande repatriëring werd gecontacteerd voor het afleveren van een laissez-passer, zou halen uit het noteren van foutieve (identiteits)gegevens in verzoekers tijdelijke reisdocument.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing correct op *“Er dient secundo evenwel te worden vastgesteld dat op basis van uw vingerafdrukken een visumaanvraag aan het licht kwam, gedaan aan de Franse ambassade te Hanoi in 2016 door ene heer V.(...) D.(...) Y, geboren op 18 mei 1989 (zie opzoeking Evibel dd. 22 mei 2017; nota IBZ-ADV dd. 23 juni 2017). Aangezien het gaat om iemand met dezelfde vingerafdrukken, gelaatskenmerken en zelfs verjaardag, kan onomwonden gesteld worden dat u deze visumaanvraag hebt gedaan, uw ontkenning ten spijt (synthesedocument van een telefonische oproep dd. 20 februari 2017). Hierdoor hebt u ofwel de Belgische asielinstanties voorgelogen over uw identiteit, en geboortedatum; of u hebt tijdens het gehoor voor het CGVS verzwegen en/of op leugenachtige wijze ontkend dat u ooit een paspoort had onder een andere naam en daar een visumaanvraag mee heeft gedaan in 2016 (verklaring DVZ dd. 6 juni 2017, afdeling 23 tot 25; CGVS p. 2). Wat er ook van zij, dit komt in ieder geval neer op een grove schending van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en waarop u in het begin van het gehoor voor het CGVS gewezen werd (CGVS p. 2), en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw andere verklaringen in het algemeen al danig.”* Verzoeker blijft ontkennen dat hij bij de Franse ambassade in Hanoi een visumaanvraag heeft ingediend en betoogt dat vingerafdrukken zeer eenvoudig te vervalsen zijn. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift op generlei wijze aannemelijk maakt dat hij het slachtoffer zou zijn geworden van identiteitsdiefstal, benadrukt de Raad dat verzoeker werd geïdentificeerd als de indiener van de visumaanvraag, niet alleen op basis van zijn vingerafdrukken maar tevens aan de hand van zijn gelaatskenmerken, die overeenstemmen met de foto die werd genomen bij het indienen van de visumaanvraag in kwestie. De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn betoog nergens betwist dat hij staat afgebeeld op deze foto. Verzoekers hardnekkige ontkenning ten spijt dient dan ook te worden vastgesteld dat hij wel degelijk een visumaanvraag heeft ingediend, dat hij hieromtrent leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en dat hij aldus op schromelijke wijze tekort is gekomen aan de plicht tot medewerking die op hem rust. Waar verzoeker nog hekelt dat hij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met het gegeven dat hij in 2016 een visumaanvraag zou hebben ingediend, benadrukt de Raad dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker de bal volledig mislaat waar hij het in het verzoekschrift herhaaldelijk heeft over een asielaanvraag die hij beweerdelijk zou hebben ingediend bij de Franse ambassade te Hanoi. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt immers dat het niet om een asielaanvraag maar wel om een visumaanvraag gaat. Het is de Raad evenmin duidelijk op basis van welke gegevens verzoeker meent te kunnen besluiten dat er naar aanleiding van deze visumaanvraag **door Vietnam** een visum werd afgeleverd in hoofde van de heer V.D.Y.. Deze beweringen missen iedere feitelijke grondslag. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden gevolgd in zijn uiteenzetting waar hij de identiteitsgegevens vermeld op dit niet bestaande visum vergelijkt met de informatie verstrekt door de Vietnamese ambassade te België in de door haar afgeleverde laissez-passer en hij hieruit besluit dat de Vietnamese autoriteiten twee verschillende visa hebben afgeleverd waarbij geen van beiden correcte informatie over hem bevat en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich aldus beroept op tegenstrijdige informatie.

2.7.2. Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Verzoekers houding – hij heeft een tijdlang in Frankrijk gewoond, werd op 14 februari 2017 aangehouden door de Belgische politie maar wachtte nog tot 18 mei 2017 alvorens zich vluchteling te verklaren en achtte het hierbij klaarblijkelijk zelfs niet noodzakelijk een asielaanvraag in te dienen wanneer een repatriëring gepland werd voor 24 april 2017 – getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoeker slaagt er allerminst in de Raad te overtuigen waar hij in het verzoekschrift herhaalt dat hij in Frankrijk geen asiel heeft aangevraagd omdat hij niet wist dat hij in Frankrijk was en omdat hij niet op de hoogte was van de asielprocedure. Uit verzoekers initiële verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en de sociaal assistent van het gesloten centrum blijkt immers dat hij vrienden heeft in Frankrijk, alsook een neef aan moederskant, dat hij een tijdje in Duinkerke heeft verbleven doch zijn neef hem daar is komen halen, dat hij vervolgens verbleef bij zijn neef in Parijs (district 13), dat zijn neef voor werk zou zorgen maar dat verzoeker ervoor opteerde om zijn kansen te wagen in Engeland (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst ingevuld door Directie Controle Binnenland Sectie Identificatie en Verwijdering dd. 20 februari 2017, vraag 7 en e-mail van sociaal assistent W. L. (CIB) dd. 20 februari 2017). Hieruit blijkt dat verzoeker, die aldus bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat hij niet zou geweten hebben dat hij zich in Frankrijk bevond, zich desgevallend via zijn neef en vrienden in Frankrijk kon bevragen omtrent de mogelijkheden tot het bekomen van internationale bescherming doch hij dit klaarblijkelijk niet noodzakelijk achtte. Uit verzoekers verklaring *“Toen ik in deze centrum vrienden maakte, legde ze uit wat asiel is, en daarom heb ik dat ingediend. Ik zou dan hier kunnen krijgen, eten, wonen, werk zoeken, en moet dan niet terug naar regime dat ik niet onder wil leven.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 9) blijkt overigens dat hij met het indienen van een asielaanvraag niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen had, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling doet naar het oordeel van de Raad verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.7.3. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet *“(…) Ten derde lijken uw gedragingen voorafgaand aan uw vertrek uit Vietnam en bepaalde van uw verklaringen voor het CGVS aan te geven dat er geen sprake is van enige subjectieve vrees in uwer hoofde voor (vervolging door) de Vietnamese overheid. U verwijst namelijk naar twee incidenten. Enerzijds zou u in 2015 verdreven zijn uit de woning van uw toen overleden vader omdat u geen eigendomstitel had en de overheid op die plaats de Formosa-fabriek wou bouwen (CGVS p. 4, 5). Nochtans was men reeds in 2012 al begonnen met het bouwen van de fabriek zelf, en was de bouw in 2013 al in volle gang (zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat het vreemd lijkt dat men u in 2015 nog zou moeten verdrijven in het kader van de bouw; het ontruimen en voorbereiden van de ondergrond is normaal gezien de allereerste stap in het fysieke bouwproces. In ieder geval deed dit incident, zelfs als het voor waar genomen wordt, in uwer hoofde geen vrees voor vervolging ontstaan die uw vlucht uit het land noodzaakte, want u bleef nog zeker een jaar in Vietnam wonen (CGVS p. 4, 9).*

U verwees tevens naar uw deelname aan een betoging in het kader van de milieuramp veroorzaakt door de Formosa-fabriek, waarbij u met stenen naar de politie en de fabriek zou hebben gegooid (CGVS p. 4, 5, 6). U geeft evenwel aan dat u nooit gearresteerd bent geweest in het kader van deze betoging of achteraf andere problemen heeft ondervonden met de overheid, en dat u ook niet op zichtbare wijze uitkwam voor uw deelname aan of mening omtrent de affaire (CGVS p. 6, 7). U stelt dan wel dat u naar aanleiding van de politiereactie moest vluchten, maar u “vluchtte” naar Hanoi (CGVS p. 4, 5), hoofdstad en regeringscentrum van Vietnam – niet de meest uitgelezen plaats om u te onttrekken aan de overheid. Bovendien kaderede deze verhuis ook niet in een langetermijnplan om het land te ontvluchten, want u geeft aan dat u in Hanoi eigenlijk werk ging zoeken (CGVS p. 3, 4, 8). Pas toen u geen afdoende betaald werk vond, bent u naar Lũng Sơn gegaan in een poging uw lang verdwenen moeder te zoeken, waarna u toevallig op een Chinees koppel zou gestoten zijn die u werk aanboden in China (CGVS p. 4, 5, 9). U verliet uw land dus om louter economische redenen.” De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging

aannemelijk te maken. Verzoeker kan overigens in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij Vietnam niet eerder kon ontvluchten omdat hij geen familie heeft die zich over hem kon ontfermen, hij geen huis meer had en zeer arm was nu uit zijn aanvankelijke verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en de sociaal assistent van het gesloten centrum blijkt dat zijn familie had gehoord dat verzoeker in Europa veel geld kon verdienen en dat de familie haar grond heeft verpand bij de bank om zijn reis naar Europa te bekostigen. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij behoort tot een katholieke minderheid in Vietnam, dat deze groep niet steeds dezelfde voordelen krijgt dan de rest van de bevolking, dat het in het bijzonder langer duurt wanneer zij documenten moeten aanvragen maar dat hij verder geen problemen kent met de overheid of de politie (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst ingevuld door Directie Controle Binnenland Sectie Identificatie en Verwijdering dd. 20 februari 2017, vraag 9 en e-mail van sociaal assistent W. L. (CIB) dd. 20 februari 2017). Deze verklaringen ontkrachten de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de Vietnamese overheid en bevestigden ondubbelzinnig dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten om louter economische redenen.

De door verzoeker voorgelegde foto's van demonstraties kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen daar deze op geen enkele wijze aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Vietnam problemen zou ondervinden met de Vietnamese autoriteiten omwille van zijn deelname aan deze demonstraties. De Raad herhaalt te dezen nog dat verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat hij nooit gearresteerd is geweest in het kader van deze betogingen en dat hij achteraf evenmin problemen heeft ondervonden met de overheid omwille van zijn deelname hieraan (administratief dossier, stuk 5, p. 7).

2.7.4. Daarnaast kan de commissaris-generaal worden gevolgd in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: ***“Ten vierde haalde u ook de algemene discriminatie in Vietnam jegens katholieken aan. Hierbij kan primo herhaald worden dat ook deze beweerde feiten klaarblijkelijk niet zo ernstig waren dat u bij aankomst in een veilig land zo snel mogelijk asiel aanvroeg.***

Secundo volstaan dergelijke algemene verwijzingen niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Gevraagd onder welke discriminatie of vervolgingen u te lijden had gehad, verwijst u naar bepaalde processies die door de politie gehinderd en/of in het oog gehouden zouden worden, naar de voornoemde verdrijving uit uw ouderlijk huis, en naar de moeilijkheid om werk te vinden (in bepaalde sectoren) (CGVS p. 7). Later tijdens het gehoor indiceert u evenwel dat het hinderen van de genoemde optochten eigenlijk kaderde in protesten in verband met de milieuproblematiek, en dat uw andere problemen niet zozeer te maken hadden met uw katholieke geloof, als wel de algemene situatie omtrent de mensenrechten in Vietnam en uw economische positie: “indien ik geld heb, dan zou niemand me onderdrukken of slaan” (CGVS p. 12). Dit maakt een negatie uit van uw claim van discriminatie wegens uw Katholieke geloof.

Tertio blijkt uit toegevoegde informatie trouwens ook dat er in Vietnam vrijheid van religie geldt, de Vietnamese autoriteiten hier concreet aan werken en dat modale katholieken die de autoriteit van de staat niet aanvechten, niet vervolgd worden.” Het louter citeren van algemene informatie over de situatie van Christenen in Vietnam, zonder deze te betrekken op verzoekers individuele en persoonlijke situatie, kan niet volstaan om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen en verandert niets aan de vaststelling dat nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij persoonlijk noemenswaardige problemen zou hebben gekend in Vietnam omwille van zijn geloof. De Raad verwijst te dezen andermaal naar verzoekers verklaringen dat hij behoort tot een katholieke minderheid in Vietnam, dat deze groep niet steeds dezelfde voordelen krijgt dan de rest van de bevolking, dat het in het bijzonder langer duurt wanneer zij documenten moeten aanvragen maar dat hij verder geen problemen kent met de overheid of de politie (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst ingevuld door Directie Controle Binnenland Sectie Identificatie en Verwijdering dd. 20 februari 2017, vraag 9 en e-mail van sociaal assistent W. L. (CIB) dd. 20 februari 2017). De Raad benadrukt in dit verband nog dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen echter geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en hij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Vietnam persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Ook een loutere verwijzing naar algemene informatie over mensenrechtenschendingen in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7.5. Tot slot slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Vietnam te vrezen zou hebben van mensensmokkelaars, bij wie hij naar eigen zeggen schulden zou hebben. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker manifest afwijkende verklaringen heeft afgelegd over de financiering van zijn reis naar Europa en de schulden die hij hieraan zou hebben overgehouden. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij door smokkelaars naar België werd gebracht, dat hij niets hoeft te betalen voor de reis en dat het de bedoeling was dat hij hier zou werken om de smokkelaars terug te betalen (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, vraag 30 en stuk 5, p. 11). Dit staat evenwel haaks op verzoekers aanvankelijke verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en de sociaal assistent van het gesloten centrum dat zijn familie had gehoord dat verzoeker in Europa veel geld kon verdienen, dat de familie haar grond heeft verpand bij de bank om zijn reis naar Europa te bekostigen, dat verzoeker met dit geld een smokkelaar heeft betaald in Vietnam en dat hij in Europa wil werken om deze lening terug te betalen omdat anders zijn familie alles kwijt is (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst ingevuld door Directie Controle Binnenland Sectie Identificatie en Verwijdering dd. 20 februari 2017, vraag 9 en e-mail van sociaal assistent W. L. (CIB) dd. 20 februari 2017). Deze flagrante tegenstrijdigheden laten niet toe verder nog enig geloof te hechten aan verzoekers beweringen schulden te hebben bij een bende mensensmokkelaars en om deze reden problemen te vrezen in geval van terugkeer naar Vietnam. Verzoekers verklaringen dat hij een tijdje in Duinkerke heeft verbleven doch zijn neef hem daar is komen halen en hij vervolgens verbleef bij zijn neef in Parijs (district 13) (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst ingevuld door Directie Controle Binnenland Sectie Identificatie en Verwijdering dd. 20 februari 2017, vraag 7 en e-mail van sociaal assistent W. L. (CIB) dd. 20 februari 2017) halen overigens zijn bewering als zou hij in het circuit van de mensensmokkelaars hebben vastgezet tot hij in België werd opgepakt door de politie volledig onderuit. Indien de smokkelaars verzoeker werkelijk wilden laten werken om zijn schulden terug te betalen, hadden ze hem immers nooit laten vertrekken uit het kamp in Duinkerke, dat blijkens verzoekers verklaringen bewaakt werd (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, vraag 31).

2.7.6. Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat slachtoffers van mensenhandel die samenwerken met de gerechtelijke instanties een specifiek verblijfsstatuut kunnen krijgen, hij de relevante wettelijke bepalingen citeert en hekelt dat hij nooit informatie hieromtrent heeft verkregen en nooit in contact is gebracht met een gespecialiseerd centrum in deze materie zodat hij niet de kans heeft gekregen om in te gaan op het aanbod vermeld in artikel 61/2 van de vreemdelingenwet en hij evenmin een verblijfstitel van 45 dagen in de vorm van een bijlage 15 heeft ontvangen, benadrukt de Raad dat artikel 61/2 van de vreemdelingenwet te dezen geen enkele verplichting oplegt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin bevoegd is voor het afleveren van het tijdelijk verblijfsdocument bijlage 15. Deze bevoegdheid komt uitsluitend toe aan de minister of zijn gemachtigde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift kan dan ook op generlei wijze leiden tot hervorming dan wel vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij in geval van terugkeer naar Vietnam een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Vietnam wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Vietnam het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Zo verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Dit onderdeel van het tweede middel mist aldus feitelijke grondslag.

2.8.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvervalsing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS